

tede, gjort mange Forbehold, taget mange Kauteler for, at man ikke skal gaa ham for nær, men det har ikke nyttet noget. Det nytter nemlig ikke, naar man dog, som det i denne Materie nødvendigt maa ske, maa overlade en Mængde til Dommerens Skøn. Paa samme Maade vover jeg at sige, at alle eller mange af de Regler, som her staa til Fordel for sigtede, og som skulle være Garantier for ham, kunne tage sig smukt ud paa Papiret, men ville ikke betyde noget.

Forsvarer skal jo beskikkes i ret vidt Omfang. Jeg maa maaske her indskyde, at det vil blive meget kostbart, det kan enhver sige sig selv. Det bliver ikke som nu, da Forsvareren i en kriminel Sag egentlig ingen Ulejlighed har — han faar jo heller ikke meget for det —; hans Fuldmægtig kan skrive Indlægene, og disse afleveres, uden at man behøver at gaa udenfor sin Stue. Men fremtidig bliver det ganske anderledes, naar Forsvareren skal være til Stede og sagtens personlig til Stede. Jeg havde nær sagt, at han skal kunne komme til Stede baade Nat og Dag; thi det skal vel ikke være saaledes, at Forhørsdommeren ikke maa holde Forhør uden at spørge Defensor, om han har Lyst at være med. Det bliver derfor meget kostbart. Det er imidlertid den mindste Side af Sagen; jeg indrømmer, at det kan ikke nytte at blive ved at tale om, hvad det koster og ikke koster. Men jeg anfører kun, at efter min Mening, som jeg ikke vil skjule, overdriver man i høj Grad Forsvarerens Betydning. Havde jeg Valget imellem at indskrænke Forsvareres Beskikkelse efter Forslaget her og beskikke Anklagere, vilde jeg vælge det sidste, thi det eneste, der kan hjælpe, er, at man faar en Mand, som skal forfølge Sagen og skaffe Beviser, men som ikke har nogen personlig Magt over den sigtede. Derved opnaar man det, som det kommer an paa, nemlig at Dommeren staa over de to Parter som den upartiske og som den, der ikke har den mindste Grund til at gøre den ene mere Uret end den anden. Det vil ogsaa nok vise sig.

Jeg vil bemærke med Hensyn til Varetægtsfængsel, at det er egentlig smukke og gode Regler, der staa her i Udkastet. Om de egentlig ere forskellige

fra dem, som nu gælde, kan jeg ikke se; det er egentlig det samme. Der findes nu ingen Lovhjemmel for, at man maa holde Folk siddende blot for at afvryste dem Tilstaaelse, og jeg antager heller ikke, at nogen Dommer nogen Sinde har afsagt et Dekret som følgende: N. N. skal blive siddende, fordi han ikke vil tilstaa; men jeg antager nok, han skal blive mør, naar jeg blot beholder ham tilstrækkelig længe. Det, som her skal skønnes over, er, om han kan antages at ville løbe sin Vej for at undgaa Straf eller at ville tilintetgøre Forbrydelsens Spor o. desl. Det er en ren Skønssag, og naar Dommeren har Magt over den tiltalte eller sigtedes Person, saa kan det aldeles ikke kontrolleres, om han der gaar udenfor eller holder sig indenfor, hvad der vil være det rigtige Maal af Fængsel.

Der er i Lovforslaget en Ting, som jeg gerne vil henlede Opmærksomheden paa, og som for Resten har været omtalt, nemlig Reglerne om egen Tilstaaelse. Hovedregelen findes i § 750, hvor der staaar: „Sigtede er berettiget til paa ethvert Trin af Sagen at tage sin Erkendelse af Sigtelsens Rigtighed tilbage.“ Da jeg første Gang læste det, tænkte jeg: Det er dog vist ikke ment saaledes — i mange Tilfælde er jo Processens hele Førelse betinget af, om der foreligger Tilstaaelse eller ej —, kan det virkelig være Meningen? Jo, det er Meningen. Jeg skal her henlede de Herrers Opmærksomhed paa en ganske interessant Bestemmelse i § 843. Der tales der om, hvorledes Sagen skal for Nævninger. Det beskrives, hvorledes Nævningerne efter mange Formaliteter frem og tilbage blive valgte. Naar nu det er i Orden, siger man til dem: Ville de Herrere ikke sidde ned. De tage Sæde. Man retter saa Spørgsmaal til den tiltalte, oplæser Anklageskriftet, og tiltalte spørges, om han erkender sig skyldig i det deri omhandlede Forhold. Tiltalte svarer: Ja, jeg er skyldig. Rettens Formand kan saa sige: Ja, saa skal Nævningernes Medvirkning bortfalde. De ere naturligvis glade og gaa deres Vej. Naar nu tiltalte kan tænke sig, at de ere komne paa Spørgvognen og ikke kunne kaldes tilbage, siger han: Jeg tilbagekalder Tilstaaelsen! Saa staaar der i Paragraffen: „Tager tiltalte